

(BE)ÉPÜLÉS

Vak Béla

Vak Béla a legkisebb rossz címén tájépítész. A tájépítész jobb, mint az egyszerű építész, mert Vak Béla keze szabadabb benne. Vak Béla szabad keze kétségbeesett. Mindent megcsináltak már – gondolta –, én akkor nem csinállok semmit. Vak Béla sokszor nem csinált már semmit. Nem csinált szép semmit, édes semmit, kósza semmit, boltozatos semmit, csak hogy elkerülje, hogy semmilyen semmit csináljon. Vak Béla szerint a semmilyen semmi a legrosszabb, amit egy tájépítész tehet. Vak Béla meg mégiscsak tájépítész, az meg nem semmi. Hogy a semmivel mégis kezdjen valamit, utolsó szalmaszálát egy cserépbe dugta, a cserepet a szoba sarkába rakta, és leült mellé. Vak Béla hosszan nézte a szalmaszálát a cserépben. Jobban jobbra jobban nézne ki, gondolta, és jobbra tolta. Jobban balra mégis jobb, gondolta, és balra tolta. Ez itt nem jó, gondolta Vak Béla, ezért kidobta a cserepet az utolsó szalmaszállal együtt. Ez se jó itt, gondolta, ezért kidobta a szoba sarkát a szobával együtt. Semmi nem jó, gondolta és kidobta szabad kezét Vak Bélaival együtt.

Péter tája

Péter legjobban a tájat szerette, de csak azért, mert minden mást nem szeretett annyira. Mindenféle tájat szerettett, füveset, pusztásat, búzásat, fásat, állatosat. Péternek a sós-köves táj volt a kedvence, mert olyat még nem látott. Sós-köves tájból mindent lehet csinálni, amit egy tájjal lehet csinálni. Sóvárat építeni, köveket pakolni, kővárat építeni, sót pakolni. Péter szerette a sót, mióta csak úgy szeretett valamit, mint az emberek a sót. Péter sóvár szemével lebontotta a kertvégi kutat, alapanyagnak, kőnek. Felfeszítette a kanalizáció fedelét, mert ha alatta nincs is, lehetne sóbánya, honnan sót, ha onnan nem. A sóvárat a kővár helyére pakolta, majd a kővárat a sóvár helyére. Béla sóvár szeme minden szegletében megjárta az üregét, mire felépítette kedvenc táját. Ez az én tájam, én csináltam. Az én tájamban, a sós-köves tájamban minden alapanyag hideg, szürke, szagtalan és mozdítható. Az én tájam, az én váram. Sóváram, kőváram, mikor hol. A legszebb táj, amit valaha láttam – gondolta Péter, de aztán meggondolta, mert a sós-köves táj már nem volt a kedvence.

Tillmann Hanna: Valkűrök. Bal

Rezső búcsúja

Minden búcsú nehéz – mondta volna Rezső, ha nem lett volna tele a szája. Rezső nem beszél tele szájjal. Rezső később úgy gondolta, ha nem evett volna éppen, akkor se mondott volna ilyet. Ilyet minek mondani. Rezső csak azért mondta volna el, hogy minden búcsú nehéz, hogy ő is mondjon valamit. Tudta, hogy nem minden búcsú nehéz. Annak például kifejezetten örült, amikor azt az elmebeteg kutyát elaltatták. Nézte a kutyát és kurvára örült, hogy végre meghal. Ahogy vitték a sintérek, Rezső integetett a kocsni után, és azt mondta: viszontlátásra, drága Morzsa. Rezső életében nem mondta azóta se senkire és semmire, hogy drága. Rezső azóta se mondta senkire és semmire, hogy morzsa. Rezső a drága morzsázás közben hálát adott az égnek, hogy Morzsa, az ölebféle kutyák leggecibbje, megdöglik végre. Három éve majdnem megharapta Rezsőt. Két és fél éve is majdnem megharapta Rezsőt. – Van, hogy nehéz a búcsú, de van, hogy nem – mondta végül Rezső, miután lenyelte a falatot. Aztán azt gondolta, kár volt mondania, mert ezzel sem mondott semmit.

Péter beépül

„Elegem van.” Péter ezt a gondolatát nem fejtette ki. Fejét beleverte a csempébe. – Addig verem, még mozog – mondta volna Péter, ha nem lett volna elfoglalva azzal, hogy a lehető legjobban verje be a fejét. Mindig is mondta, a gyors munka nem jó munka. Péter lassan és szépen verte bele a fejét a csempébe, közben remélte, gondolom, biztos azt remélte, hogy kevés mocskot csinál majd. Péter régi vágya volt, hogy beépüljön. Azt remélte, gondolom, biztosan azt remélte, hogy a csempe nem törik majd szét szilánkokra, hanem a döngtetéstől megpuhul, és engedi, hogy Péter feje behatoljon. Péter feje dönggette a csempét, nem fáj neki, gondolom. Közben azt képzelte, biztosan azt képzelte, hogy a feje hegyes és éles, egy szög, ami, ha jól dolgoznak vele, kis lukat üt csak, amit el is fed. Péter szabályos ritmusban verte a fejét a falba. Közben, gondolom, biztos gondolt valamire. Péter azt gondolta, a helyzethez képest nagyon jól viseli magát. Feje vérzik, mégse érzi. Ha sikerül, ha Péter feje csempének sikerül, annál jobb nem történik többet vele. Ha koponyája reped, a csempével együtt reped. Péter elképzelte, gondolom, a célt, a csempét, a fejét, a fejét mint a csempe részét. Arra gondolt, gondolom, mit gondolhatnak majd, ha sikerül.